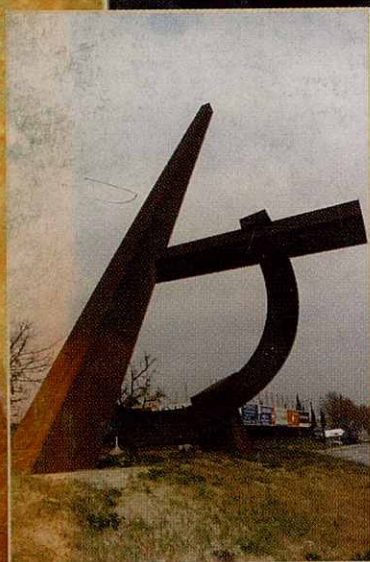

JORDI SOLÉ TURA,

un dels pares de la democràcia

Reportatge
de la Coral
Albada

El nobel... per a
Miquel Martí i Pol

Martí Ventura obre un nou
cicle de jazz al Casino de
Granollers

Estudis... Els cicles
formatius de formació
professional

Festes Majors d'Hivern a Polinyà,
Vallromanes i Mollet del Vallès

St. Antoni Abad a... La Roca V., Bigues i
Riells, St. Fost C., Lliçà d'Amunt, La Garriga,
St. Feliu de Codines

MIKE McCREADY un
músic inventor a Cardedeu

Les festes de Sant Antoni Abat

Els municipis de la comarca, la gran majoria d'ells, van acollir al mes passat diverses activitats emmarcades dins les festes de Sant Antoni Abat, patró dels animals, que celebra el 17 de gener la seva diada, tot i que la desfilada, aquella desfilada en què les bèsties recorren els principals carrers de la població ben engalanades, i que se'n fa després de la benedicció, coneguda com els Tres Tombs, té lloc en dates molt variades, que abracen des del gener fins al maig. El motiu: molts animals, propietat de particulars o d'associacions, participen en més d'una cavalcada. Sant Antoni Abat era, abans, la celebració més important de l'hivern, importància que s'ha anat perdent amb el pas dels anys. De fet, hi ha hagut alguns municipis que no han celebrat ni celebraran els Tres Tombs, com Mollet del Vallès, cosa imperdonable, perquè implica una certa renúncia a part de la nostra història, a la nostra cultura. Renunciar-ne és oblidar una porció de les nostres arrels, les quals ens ajuden a entendre millor la biografia humana. Celebrar els Tres Tombs és recordar una part important de la memòria col·lectiva, rememorar aquell temps en què l'animal era indispensable per a les feines del camp o per al transport de persones i mercaderies, un temps en què la festa de Sant Antoni se celebrava amb gran solemnitat.

SUMARI

6

LA PRINCIPAL

• Jordi Solé Tura, el pas a la democràcia

11

REPORTATGE

• La comarca demana el Nobel per al poeta Martí i Pol

15

L'ENTREVISTA

• Mike McCready, músic i inventor del rellotge català

27

VISITA

• Un passeig pel municipi d'Aiguafreda

53

VALLS

• El municipi tarragoní organitza la popular calçotada

66

QUATRE PINZELADES

• El periodista Xavier Gálvez opina sobre fets d'actualitat

Director: Oriol Piera **Redactors i col·laboradors:** Mar G.Loire, Dolors García, Marta Segura, Montse Viadé, Belén Teruel, Esther Moyano, Mara Moreno, Jèssica Úbeda, Feli Ruiz **Fotografia:** Ivan Pacho **Disseny gràfic:** Francis Gómez **Redacció i administració:** Minetes, 2 • 08400 Granollers **Correspondència:** Apartat de Correus, 77 • 08400 Granollers **Telèfon:** 93 879 66 48 **Fax:** 93 879 57 56 **E-mail:** panonn@teleline.es **Edita:** Piera Edicions S.L. **Dipòsit legal:** B-12335-1995 **Membre de l'ACPC**

La Portada del Vallès no es responsabilitza de l'opinió dels seus redactors i col·laboradors

La principal **Jordi Solé Tura**

El pare del nostre constitucionalisme

Té 69 anys i tota una experiència personal política envejable per molts. No en va, va ser nomenat membre de la ponència redactora de la Constitució de 1978, redactor de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, Euskadi i Galícia i ministre de Cultura entre el 1991 i 1993. A finals de l'any passat va publicar el primer volum de les seves memòries —que el va presentar a Mollet, la seva ciutat natal, on en té la família, i de la qual guarda un bon record— i ara pensa escriure'n un segon.

Per MAR G.LOIRE
Fotos IVAN PACHO

—Com va sorgir la idea d'escriure les seves memòries?

—Per una barreja d'esdeveniments. Per una banda, hi havia gent que em demanava coses sobre la meua trajectòria, i per una altra, va ser una decisió personal meua. Va arribar un moment en què vaig pensar que calia posar en ordre tot el meu camí i explicar coses interessants que valia la pena comentar-les. De tota manera dic que tothom hauria d'escriure les seves memòries, perquè, en definitiva, qui fa la història són les persones concretes. N'hi ha milers que tenen moltes coses a dir. Quan vaig ser ministre de Cultura, vaig voler crear una mena d'arxiu on tothom en pogués dipositar les memòries i també llegir-les. Però no hi vaig ser a temps.

—Per què?

—Perquè no tenia pressupost, se'm va acabar el temps....

—Per què va titular el llibre *Una història optimista*, quan narra fets molt durs i cruels?

—Realment la història no és optimista perquè narra coses molt negres, especialment en els primers capítols. Però quan me la vaig rellegir, en vaig tenir una visió optimista, per-

"Tothom hauria d'escriure les seves memòries"

què, si bé és cert que explica fets molt foscos, és la història d'unes persones que reben moltes injustícies, però que hi continuen allí, tiren endavant, i no retrocedeixen, al contrari, cada cop són més les que lluiten contra el franquisme i la història acaba bé.

—En el llibre comenta que la mort prematura del seu pare, quan tenia vostè només set mesos, va condicionar la seva vida. Amb això vol dir que si l'hagués conegut no seria a on és ara?

—No se sap mai. És probable que no hagués fet de forner. Potser el forn l'hauria portat ell, la meua mare i el meu germà gran, però les coses van anar com van anar. Cada cosa si l'hagués feta d'una altra manera, hauria donat uns resultats diferents. Si l'hagués conegut, la seva mort hauria tingut un component molt tràgic en la meua vida, però no el vaig conèixer...

—Des de ben jovenet, es va introduir en el món de la política i cultura i hi va viure moments extremadament durs. S'ha penedit alguna vegada d'haver-s'hi ficat i viure-hi la realitat tan jove?

—No, en absolut. Tot i que hi vaig fer errors! Però per errors que hi hagin hagut, no me'n penedeixo.

—En les seves memòries hi comenta que a partir dels seus quaranta anys troba més sentit a la vida. Intercanvia doncs els períodes joventut-maduresa?

—No era gens fàcil per a un jove d'aquella època tenir-ne una visió optimista. Hi havia el règim del franquisme i una repressió molt forta, estaves molt limitat en tot, tenies poca possibilitats en tot... Però després

vénen moltes peripècies grans, especialment en el terreny polític i la Universitat. Però al llibre hi faig referència als quaranta anys perquè és quan començo a estabilitzar la meua situació, passen coses molt grans a la meua vida, finalment aconsegueixo treballar a la Universitat sense que res m'ho entorpís. Hi ha una cosa molt insòlita. Jo acabo la carrera molt tard, quan tenia vint-i-nou anys. Fins a l'any 70, no aconsegueixo començar un curs i acabar-lo sense interrupcions. És un temps d'estabilitat meua (és la primera vegada que cobro un sou fix, una quantitat cada més), tinc molta vida afectiva, faig una activitat política interessant i em sento en una fase bé: estem entrant en la recta final del sistema franquista.

—He tingut la sensació, a mida que avançava la lectura, que les coses de la vida són fruit de l'atzar.

—Sempre hi ha una part important d'atzar a la vida. Per què una cosa l'hem feta d'una determinada manera i no d'una altra? Per què una cosa passa així i no d'una altra forma? Entre diverses opcions, n'escull una i l'elecció pot ser encertada o no. Si t'equivoques, has de refer l'error o assumir-lo. Ens adonem de si una opció era bona o dolenta al cap d'un temps.

—El 1956 va ingressar en el partit clandestí dels comunistes, el PSUC. Va tenir alguna reticència a l'hora d'entrar-hi?

—Quan vaig entrar la primera vegada no tenia la més mínima idea del què era. Jo estava a la Universitat i em van parlar d'un partit clandestí que es deia PSUC. Va ser inicialment un grup d'amics que ens reuníem i comentàvem coses. Hi vaig aprendre molt, tot i que hi vaig viure moments molt tensos: vaig ser detingut, vaig haver de fugir-ne... Però el que hi anava ja sabia a què hi anava.

“El problema basc és insòlit perquè d'aquí poc no hi haurà fronteres”

—Hem parlat del primer volum de memòries, però en pensa treure un altre. Per quan?

—Bé, de moment n'he començat a escriure el pròleg. El tinc en ment, però he d'esperar a que passin les eleccions.

—És que hi conté coses controvertides?

—És clar que n'hi ha, també n'hi ha al primer volum. El segon és una realitat diferent, ja que parla d'una etapa més coneguda per la gent, des de la redacció de la Constitució fins ara. Les persones que hi entren en escena són més conegudes per tots nosaltres, totes elles hi són presents.

—Creu que hi ha cultura política a Catalunya i Espanya? Abans es vivia la política d'una altra manera i hi havia més participació.

—Es vivia d'una altra manera, però no hi havia gaire participació. La gent hi assistia quan podia, la situació era molt difícil i els que participàvem en l'acció, érem pocs. Ara la gent mira la política des d'un altre angle i en certa manera és normal. Nosaltres vam acabar amb la dictadura i hi vam instaurar-hi la democràcia, que ha funcionat. La situació està canviant. D'aquí a un any i mig tindrem els espanyols la mateixa moneda a la butxaca que els d'Alemanya i els de Suècia. Crec que aquells que no vegin aquest avanç cap a Europa s'equivocaran. Ara vivim en una cultura on diem que aquí és Espanya i que al costat tenim França, que és un país estranger. Aquesta idea d'estranger s'acabarà, se n'acabarà el concepte. Per tant hi haurà una mobilitat diferent, n'hi haurà un intercanvi de coses. Per això trobo insòlit el problema que viuen els bascos,

Jordi Solé Tura és un dels mites de la democràcia

Cinc cèntims

Jordi Solé Tura va néixer a Mollet del Vallès el 1930. Va treballar de forner, va fer el batxillerat de gran, es va doctorar en dret a la Universitat Autònoma i va guanyar la càtedra de Dret Polític quan tenia quaranta anys. El 1956 va ingressar al PSUC, el partit clandestí dels comunistes de Catalunya, on visqué nombroses peripècies. Va ser un dels fundadors del grup Bandera Roja, que es va crear a Catalunya a finals de 1968, on va establir grans amistats. En les primeres eleccions democràtiques, les del 15 de juny de 1977, va ser elegit diputat per les fileres del PSUC. Més tard, a l'agost, va ser nomenat membre redactor de la ponència de la Constitució, juntament amb altres sis representants de les forces polítiques del moment. El 1980 va ingressar en les files del Partit dels Socialistes de Catalunya i del 1991 al 1993 va ser ministre de Cultura. Solé Tura també ha estat el redactor de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i dels Estatuts d'Euskadi i Galícia.

perquè no existiran les fronteres. El fet diferencial, separant els uns dels altres, s'ha acabat.

"El Senat és una de les coses que hauria de canviar la Constitució"

—Per tant, les reivindicacions dels bascos són més un problema del camí que segueix la societat cap a una cultura única europea que d'inconstitucionalitat?

—Entra en contradicció amb la Constitució, però jo crec que això ho saben tots ells. El problema al País Basc és que hi ha el Partit Popular, que vol convertir-se en el representant únic d'Espanya, i a l'altre costat és Herri Batasuna, que vol tot el contrari. I entremig de tot això queda el PNB, que esta perdent terreny i fa moltes coses per no perdre el lideratge.

—Si les fronteres i els fets diferencials deixen de tenir sentit, les Comunitats Autònomes perdran la seva raó de ser?

—No, tindran la mateixa importància, sempre i quan siguin capaces d'entendre els seus veïns. Quan tinguem l'AVE, trigarem per anar de Barcelona a Lleida tres quarts d'hora i a Girona, mitja hora. Aleshores, canviarà la concepció de l'espai; s'aniran creant zones específiques, que vindran determinades per la seva força. Barcelona està molt ben situada i tindrà una empenta molt important en la construcció d'aquest espai nou.

—El procés constitucional va ser molt llarg i la seva aprovació va ser fruit de la voluntat de totes les forces polítiques representatives d'aquell moment. Molts aspectes no van quedar resolts. N'hi van

quedar moltes llacunes. Creu que a hores d'ara s'hauria de modificar la Carta Magna?

—Hi ha una cosa que s'ha de canviar immediatament i és el Senat, perquè no representa les Autonomies, ni les ciutats i té un

paper molt secundari. Si no representa les Autonomies ni les ciutats, què representa? Les províncies.

—Com veu la unió de les esquerres (Iniciativa per Catalunya-Verds, Esquerra Republicana de Catalunya i el PSC) al Senat?

—La idea és compartir el Senat amb una situació federal, perquè Espanya, des d'un punt de vista estructural, és un país federal, però no actua com a tal, perquè li falten coses. Alemanya té un sistema federal que funciona molt bé. Tenen un Senat que està format pels governs, no pels Parlaments autònoms, i cada llei es discuteix entre els diputats del Congrés i els governs que són al Senat. Així es prenen decisions conjuntes. Això és el que hauríem de fer nosaltres. Crec que és una experiència arriscada, però interessant si funciona. L'acord està fet, però és bastant flexible, ja que anem junts en unes determinades coses i no en unes altres. Hi anirem junts en la reforma del Senat si hem de parlar del finançament i de tot allò que afecti la nostra autonomia; però en les lleis que vinguin del Congrés, cadascú hi aplicarà

el contingut polític que cregui convenient.

Suposo que es tractarà d'una experiència d'acords i desacords.

—I l'Estatut de Catalunya s'hauria de modificar?

—Depèn, una cosa és el tema de finançament i de competències... Però jo sóc més

partidari d'interpretar els Estatuts que no pas de canviar-los. Afortunadament totes aquestes legislacions són flexibles. No sóc partidari de fer-ne masses reformes excepte quan són tan evidents com el tema del Senat. Els nordamericans tenen una Constitució que fa dos-cents anys que dura i no l'han tocada i el que van fent és afegir-hi coses, que ells anomenen esmenes. És el que aquí proposa en Pasqual Maragall quan diu que l'Estatut d'Autonomia no el toquem i fem una mena d'esmena general a l'Estatut.

—Què li sembla la idea de formar part de la candidatura unitària al Senat amb l'Entesa Catalana de Progrés?

—M'encanta.

—No ens hem de descuidar de la seva etapa de ministre de Cultura, entre el 1991 i el 1993. Abans ens ha comentat que li hauria agradat fer un arxiu amb les memòries de tothom. A banda d'això, li hauria agradat fer alguna altra cosa que mai va poder fer?

—Alguna de les coses que hauria d'haver fet és canviar el Ministeri, perquè quan hi vaig arribar vaig pensar que no n'era el adequat per a Espanya. Un Ministeri de cultura o es converteix en un Ministeri federal, un lloc de trobada de totes les autonomies, o té molt poca cosa eficient. I cada cop constatava més que s'estava convertint en un Ministeri controlat

“A Mollet, hi tinc les meves arrels, que en són la identitat”

per Madrid ciutat. El canvi que s'havia de fer

era de grans dimensions i no vaig tenir temps de fer-ho. Jo volia que els consellers de cultura ens trobéssim i discutís-sim sobre uns temes que anaven a tirar endavant i que quan jo havia d'anar a una reunió d'un Consell de Ministres a Brussel·les, m'acompanyés algun representant de les autonomies, com feien els alemanys. Sempre s'hi presentaven dos, un parlava en nom del govern i l'altre, de les autonomies, cosa que vol dir que prèviament entre ells s'hi havien posat d'acord. No hi havia la concepció que Espanya és un país federal i descentralitzat. Si jo hagués continuat com a ministre de Cultura, m'hagués ficat a fons en això.

—Parli'ns de Mollet

—Allà tinc tota la meva família, la meva pròpia, i hi vaig molt sovint. A més passa una cosa. Quan més gran et fas, més ganes tens de tornar als orígens.

Mollet ha canviat molt, és molt més gran, però allà hi tinc les arrels, i en guardo records molt bonics. A finals de 1998, quan em van fer aquell homenatge, quan em van donar la Medalla d'Or de la ciutat, em vaig emocionar tant...! Vaig viure a Mollet pràcticament fins als quaranta anys i allà tinc les meves arrels, la meua família, els meus amics... És el que diu en Raimon, qui perd les arrels, perd l'entitat.

Limpiezas

DAMAVIAN, S.L.

C/ Pedro III, 6
08100 Mollet del Vallès

Tel. 93 579 06 65

PULIDOS Y CRISTALIZADO DE SUELOS

LIMPIEZA Y MANTENIMIENTO

Locales - tiendas - oficinas - comunidades
colegios - parkings